

sident vidne jo om, at man, hvis det skulde være nødvendigt, ikke var bange for at gaa endnu højere op.

Da det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) talte i Eftermiddag, var jeg desværre ikke i Salen, jeg sad i et Udvalgsværelse og kiggede paa forskellige Ting. Det er mig senere meddelt, at han talte om Anbringelse af Arbejdskraft ude paa Landet, og at han ytrede, at han ikke kunde forstaa, at Arbejderne brød sig om at være i København, hvor de havde Lock-out-Truselen svævende over sig og saadan noget i den Retning. Jeg vil gerne, da disse Ting tidligere ere berørte her i Tinget, og da nu det ærede Medlem, som er Ordfører for Reformpartiet, har udtalt sig derom, gøre nogle Bemærkninger om dette Emne. Jeg synes, at naar man taler om Flytning af Arbejdskraft fra By til Land, abstraherer man lidt for meget, som om det blot var gjort med i Tankerne at flytte i en Fart de paagældende Arbejdere ud paa Landet til Høstarbejde og andet Arbejde, man kunde kræve af dem der. Man glemmer en meget væsentlig Ting, nemlig den, at ligesom Industrien i Byerne fra Tid til anden drager Arbejdskraft til sig og igen støder den fra sig, naar den ikke har Brug for den længere, lige saavel gør Landbruget det, fordi Landbruget er blevet industrielt. I gamle Dage, forinden Maskinerne kom, var der hele Aaret igennem Brug for Arbejdskraft paa Landet. Man pløjede og saaede, man høstede og tærskede, man tærskede navnlig om Vinteren, man brugte Folk til Vinterarbejde for at have dem til Sommeren, men det mangler man fuldstændig nu. Det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen) ryster paa Hovedet. Jeg erkender naturligvis, at jeg ikke er sagkyndig paa Landbrugets Omraade, men jeg ved i hvert Fald saa meget, at man i Landbruget nu bruger Tærskemaskiner i Stedet for Husmænd eller Landarbejdere, og naar det er klart, siger det sig selv, at de, som før var beskæftigede om Vinteren med Tærskning, ikke kunne faa Sysselsættelse ved dette Arbejde længere. Landbruget har naturligvis i visse Perioder, navnlig i Høstens Tid, Brug for mange flere Folk, end det kan beskæftige til andre Tider af Aaret, og saa mener man, at man ved at oprette en ny Faktor, maaske en Arbejdsanvisning, kan muliggøre, at Arbejdskraften i Byerne kan gøres saa meget flydende, at den ligesom paa Kommando kan komme ud paa Landet. Der kan jo gøres overmaade meget

i den Retning ved, at man organiserer Samarbejde mellem Landbruget og Fagforeningerne. Men hvis man tror, at man er i Stand til fuldstændig at ophæve den Arbejdermangel, der til Tider er paa Landet og maa være paa Landet, saa tager man ganske sikkert fejl, thi man maa dog ikke antage, at vi kunne flytte med levende Mennesker, som vi flytte med Brikker paa et Dambræt f. Eks. Det er jo Folk, der ere bosatte i en By, mange ere fødte i Byen, voksede op der, de have Rod der — det kunde endda være, hvad det vilde —, men mange maatte flytte bort fra deres Familie og paarørende, og hvad skulde saa disse leve af? De faa en Arbejds løn derude, der vel maa blive knap saa stor som i Byerne, men lad den blive lige saa stor, maaske lidt større, de ville dog ikke være i Stand til i længere Tid at ernære deres Familie inde i Byen for den samme Arbejds løn. Det er Momenter, man er tilbøjelig til at glemme, naar man taler om dette, og naar man ironiserende hentyder til, at de arbejdsløse godt kunne finde Beskæftigelse paa Landet, men de ville hellere gaa og drive paa Gaden. Det er ikke sandt, de arbejdsløse herhjemme ville ikke gerne gaa og drive paa Gaden, der er intet, der er dem en større Pestilens end dette at gaa fra den ene Arbejdsplads til den anden og bestandig faa Nej. Men dette at flytte Mennesker, der have Rod paa et Sted, over paa et fremmed Sted uden at give dem fuld Erstatning er lettere sagt, end det er gjort.

Saa havde det ærede Medlem talt om Lock-outerne og i den Forbindelse henvist til, at den tidligere Indenrigsminister havde været i Stand til at ordne en stor Konflikt — saaledes er det refereret for mig —, og saa skal det ærede Medlem have sagt, at saavel Arbejdsgiverforeningen som de samvirkende Fagforbund modsatte sig, at Staten greb mæglende ind (Afbrudelse) — er det ikke sagt? — i alt Fald, at de var imod Oprettelsen af Institutioner, som greb mæglende ind (Modsigelse). Heller ikke? Jeg har forstaaet det saaledes, og i alt Fald har det ærede Medlem vel ment, at hverken Arbejdsgiverforeningen eller de samvirkende Fagforbund vilde gaa med til, at Staten greb ind i disse Forhold. Er det da ikke rigtigt? (*Wilmann*: Jo vist er det rigtigt!) Naa, jeg skal da henviser til, hvad jeg har sagt i Fjor om dette Emne: Den daværende Ordfører for Reformpartiet, den nuværende højtærede Landbrugsminister, talte noget om dette Forhold, og jeg sagde da bl. a., at de